

PÍSEŇ 0397

Ach mé nejdražší jmění

1. Ach mé nej - draž - ší jmě - ní, Pa - ne Je - zu Kri - ste,
v tvém pís - mu na - u - če - ní jest pra - vé a ji -
- sté, že má - me v den sou - du tvé - ho z kaž - dé - ho mar - né - ho
slo - va po - čet vy - da - ti, pak od - pla - tu brá - ti.

2. Tomu když tak jest, Pane, jakž v tom obстоjíme?
My, jenž všechno naopak mluvíme, činíme.
Pak nás čeká odsouzení, věčné zatracení,
budeš-li soudcem přísným všem skutkům falešným.
3. My však vědouc o tobě, žes milostivý Pán,
utíkáme se k tobě. Nikdo bez tebe sám
dobrého nic neučiní, byť upřímně míní,
neb ty sám dáváš chtění i skutkem činění.
4. Pokorně prosím, Otče, v tvé božské milosti,
bys mne obdařit ráčil duchem rozumnosti;
ať co myslím, mluvím, činím, směřuji se vším tím
k naplnění vůle tvé, k spasení duše své.
5. Opatruj i jazyk můj, by nemluvil zlého,
rty mé též moudře zdržuj, aby víc žádného
v ničem neoklamávaly, daremně nešvaly,
buď k urážce bližního, neb svědomí mého.
6. Ať vždy s věrnými spolu, pravdu hledajíce,
sloužíme tvému slovu, bližní milující.
K dobrým věcem a pobožným, k vzdělání způsobilým
sám duši mou připravuj po všechem život můj.

Cithara sanctorum 1737, J.Sargánek, ME 2015